

**WETENSCHAPPELIJK COMITÉ
VAN HET FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE VEILIGHEID
VAN DE VOEDSELKETEN**

ADVIES 09-2008

Betreft: Residuen van kiemgroeiremmende stoffen in spuitletsels en in vleesmonsters (dossier Sci Com 2007/26).

Advies gevalideerd door het Wetenschappelijk Comité op 15 februari 2008.

Samenvatting

Kiemgroeiremmende stoffen kunnen met verschillende microbiologische of fysicochemische methoden worden opgespoord in slachtdieren. Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat de Belgische niertest een waardevolle methode is voor het pre-screenen van karkassen. Bij een positieve niertest dient een analyse van het vleesmonster te worden uitgevoerd met de 4-plaatmethode, waarbij een positief resultaat dient bevestigd te worden met een fysicochemische analyse. Onafhankelijk van de niertest dient, indien een spuitletsel aanwezig is, dit steeds samen met een vleesmonster genomen te worden en in het onderzoek betrokken te worden. Het Wetenschappelijk Comité is van mening dat het belangrijk is om het aanwezige spuitletsel uit te snijden volgens de EMEA-richtlijn. Deze richtlijn wordt immers gehanteerd voor het bepalen van de wachttijden en het nemen van een kleiner monster kan aanleiding geven tot een hogere concentratie van de kiemgroeiremmende stof en een foutieve beslissing met betrekking tot het ongeschikt verklaren van het karkas voor menselijke consumptie.

Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat, indien residuen van stoffen met farmacologische werking boven de MRL (Maximum Residue Limit) worden aangetroffen ter hoogte van het spuitletsel terwijl de concentratie lager is dan de MRL voor het vleesmonster, een partiële afkeuring van het karkas volstaat. Het aantreffen van het spuitletsel moet echter steeds aanleiding geven tot het ongeschikt verklaren van de organen voor menselijke consumptie.

Summary

Advice 09-2008 of the Scientific Committee of the FASFC: antimicrobial residues in injection-site lesions and in meat samples

Antimicrobial residues can be detected in slaughtered animals with different microbiological or physicochemical methods. The Scientific Committee is of the opinion that the Belgian kidney test is a useful method for the pre-screening of slaughtered animals. When the kidney test

yields a positive result, the meat sample needs to be analysed with the 4-plate method and a positive result thereof needs to be confirmed by a physicochemical analysis. Independently from the Belgian kidney test, in case an injection-site lesion is present, it always has to be sampled in combination with a meat sample and it has to be included in the investigation. The Scientific Committee is of the opinion that it is important to excise an injection-site lesion in accordance with the EMEA-guideline. This guideline is used for the determination of the withdrawal period and taking a smaller sample can result in a higher concentration of the antimicrobial residue and a wrong decision concerning the declaration of the carcass as being unfit for human consumption.

The Scientific Committee is of the opinion that, when residues of pharmacological substances above the MRL (Maximum Residue Limit) are present in the injection-site lesion, while the concentration in the meat sample is below the MRL, a partial rejection of the carcass is appropriate. However, the presence of an injection-site lesion always has to result in the declaration that the organs are unfit for human consumption.

Sleutelwoorden

sputletsel, kiemgroeiremmende stoffen, analysetechnieken, niertest, keuring

1. Referentietermen

De Europese Verordening 854/2004 legt vast dat vlees ongeschikt moet worden verklaard voor menselijke consumptie indien het meer residuen bevat dan de communautaire wetgeving toestaat. In het kader van de post mortem keuring van geslachte dieren gebeurt het in de praktijk dat residuen van kiemgroeiremmende stoffen worden aangetroffen boven de MRL (Maximum Residue Limit) in spuitletsels, maar niet in een vleesmonster van hetzelfde karkas. Op basis van de wetgeving is het niet duidelijk of in dat geval het volledige karkas dient afgekeurd te worden of dat een gedeeltelijke afkeuring kan volstaan om de nodige garanties te bieden m.b.t. de voedselveiligheid. Het is in deze context dat het advies van het Wetenschappelijk Comité gevraagd wordt.

1.1. Vraagstelling

Het Wetenschappelijk Comité wordt gevraagd op de volgende vragen te antwoorden:

1. Residuen van kiemgroeiremmende stoffen kunnen worden opgespoord via een niertest, in spuitletsels en in vleesmonsters. Met welke onderzoeken houdt men best rekening om een keuringsbeslissing te nemen?
- 2a. Volstaat het aantreffen van residuen van stoffen met farmacologische werking (boven de MRL in geval het om toegelaten stoffen gaat) ter hoogte van een spuitletsel, zelfs bij een negatief resultaat (beneden de MRL ingeval het om toegelaten stoffen gaat) in spiervlees, om vlees ongeschikt te verklaren voor humane consumptie?
- 2b. Dient in dat geval het volledige karkas ongeschikt te worden verklaard voor humane consumptie of kan een partiële afkeuring volstaan?
- 2c. Indien een partiële afkeuring volstaat; welke voorwaarden dienen te worden nageleefd? Dient alleen het spuitletsel afgekeurd te worden of de volledige spiergroep waarin het spuitletsel voorkomt of zijn nog andere benaderingen mogelijk?

1.2. Wettelijke context

Met betrekking tot de opsporing en de handelswijze bij het aantreffen van stoffen met kiemgroeiremmende werking gelden de volgende reglementaire bepalingen:

- Verordening (EG) 2377/90 van de Raad van 26.06.1990 houdende een communautaire procedure tot vaststelling van maximumwaarden voor residuen van geneesmiddelen voor diergeneeskundig gebruik in levensmiddelen van dierlijke oorsprong;
- Verordening (EG) 854/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 29.04.2004 houdende vaststelling van specifieke voorschriften voor de organisatie van de officiële controles van voor menselijke consumptie bestemde producten van dierlijke oorsprong;
- Richtlijn 96/23/EG van de Raad van 29.04.1996 inzake controlemaatregelen ten aanzien van bepaalde stoffen en residuen daarvan

- in levende dieren en in producten daarvan en tot intrekking van de Richtlijnen 85/358/EEG en 86/469/EEG en de Beschikkingen 89/187/EEG en 91/664/EEG;
- het koninklijk besluit van 22 december 2005 tot vaststelling van aanvullende maatregelen voor de organisatie van de officiële controles van voor menselijke consumptie bestemde producten van dierlijke oorsprong;
 - het ministerieel besluit van 18 december 1973 tot bepaling van de laboratoriumtechnieken voor het opsporen van residuen van stoffen met een kiemgroeiremmende werking (gewijzigd door het ministerieel besluit van 19 juni 1995);
 - het koninklijk besluit van 08 september 1997 betreffende maatregelen inzake de verhandeling van landbouwdieren, ten aanzien van bepaalde stoffen of residu's daarvan met farmacologische werking;
 - het ministerieel besluit van 10 september 1997 houdende uitvoering van het koninklijk besluit betreffende maatregelen inzake de verhandeling van landbouwdieren, ten aanzien van bepaalde stoffen of residu's daarvan met farmacologische werking.

1.3. Definities en/of aannames

In het kader van dit advies hanteert het Wetenschappelijk Comité volgende definities en aannames:

- Een injectieplaats is het deel van het lichaam van het dier waar een diergeneesmiddel werd geïnjecteerd (EMEA, 2004). Indien ten gevolge van het injecteren een ontstekingsreactie ontstaat, geeft dit aanleiding tot een spuitletsel.
- Het Wetenschappelijk Comité beschouwt geen noodslachtingen, maar handelt enkel over de routinekeuring van slachtdieren.
- Het Wetenschappelijk Comité beschouwt enkel toegelaten stoffen met farmacologische werking.

1.4. Bijkomende wetenschappelijke informatie

Spuitletsels worden frequent beschreven in de literatuur en worden meer aangetroffen bij melkvee dan bij vleesvee. In de Verenigde Staten werden, bij het versnijden van goedgekeurde karkassen, in 26 en 49% van de karkassen spuitletsels aangetroffen bij respectievelijk vleesvee en melkvee (Roeber et al., 2003). Deze resultaten liggen in dezelfde grootteorde als deze aangetroffen door Canadese onderzoekers (Van Donkersgoed et al., 1999; Van Donkersgoed et al., 2000). Daarentegen heeft Lefebvre et al. (1997) waargenomen dat de incidentie van letsels na inspuiting bij runderen 10,2% bedraagt. In varkens worden eveneens spuitletsels aangetroffen, maar met een lagere prevalentie. In België werden in 2005 en 2006 bij respectievelijk 0,5 en 0,3% van de slachtvarkens uitwendige spuitletsels aangetroffen.

Daarnaast dient vermeld te worden dat de autoriteiten van de Verenigde Staten, Canada en Australië, de injectieplaatsen uitsluiten bij het vastleggen van de MRL-waarden (Reeves, 2007).

Bij histologisch onderzoek van de spuitletsels is gebleken dat deze zich kunnen uitbreiden tot 5,06 cm van het centrum van de injectieplaats (George et al., 1995). De minste schade werd in de regel opgemerkt na subcutane injectie of na injectie in de nek (Europese injectiemethode), vergeleken met injectie in de

heup en de dij (Amerikaanse injectiemethode). De letsels waren eveneens geringer bij injectie van 10 ml dan bij een dosering van 20 ml. Vooral na injectie van Trimethoprim-sulfa en Florfenicol bij 15 tot 18 maand oude runderen werden zeer frequent spuitletsels aangetroffen (tot respectievelijk in 98 en 92 % van de gevallen) (Van Donkersgoed et al., 2000). Verder bleek dat bij gebruik van *long-acting* oxytetracycline preparaten, een wachttijd van 28 dagen na injectie niet volstond om het vlees van de injectieplaats residuvrij te maken (Van Donkersgoed et al., 1999).

Een kwantitatieve blootstellingsschatting van de consument aan vlees afkomstig van injectieplaatsen heeft aangetoond dat een consument in de Europese Unie maximaal 4 maal per jaar een injectieplaats of een deel van een injectieplaats consumeert. Daarnaast zal 37% van de consumenten binnen de Europese Unie geen vlees afkomstig van injectieplaatsen consumeren binnen een tijdspanne van één jaar. Het risico van de consumptie van vlees van injectieplaatsen is dus eerder acuut dan chronisch (Sanquer et al., 2006).

Overwegende de besprekingen tijdens de werkgroepvergaderingen van 19 oktober 2007 en 12 december 2007 en de plenaire zitting van 15 februari 2008 ;

geeft het Wetenschappelijk Comité het volgende advies :

2. Advies

2.1. Vraag 1: Residuen van kiemgroeiremmende stoffen kunnen worden opgespoord via een niertest, in spuitletsels en in vleesmonsters. Met welke onderzoeken houdt men best rekening om een keuringsbeslissing te nemen?

Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat de Belgische niertest een waardevolle methode blijft voor het pre-screenen van karkassen op de aanwezigheid van kiemgroeiremmende stoffen. Met behulp van deze test kan de kiemgroeiremmende activiteit van een uitgebreide reeks antibiotica aangetoond worden. De Belgische niertest heeft als voordeel dat hij eenvoudiger en goedkoper is dan andere microbiologische inhibitietesten zoals de 4-plaatmethode (Koenen-Dierick et al., 1995). Het Wetenschappelijk Comité raadt aan dat de keurder het karkas grondig onderzoekt op spuitletsels wanneer er indicaties zijn dat het slachtdier een recente ziekte heeft doorgemaakt die voor een antibioticatherapie in aanmerking komt of wanneer de regelgeving een verplicht onderzoek oplegt¹.

Indien het resultaat van de Belgische niertest negatief is, zal het onderzoek van het vleesmonster eveneens een negatief resultaat opleveren. Bijgevolg zal een analyse van het vleesmonster op antibiotica geen bijkomende informatie opleveren en is het onnodig deze analyse te laten uitvoeren. Het karkas dient in dit geval goedgekeurd te worden.

Indien de niertest positief is, dient het vleesmonster te worden geanalyseerd met de 4-plaatmethode. Indien hierbij een negatief resultaat wordt bekomen, dient het

¹ Bij aanwezigheid van een IVK-20 document of een attest opgesteld overeenkomstig het MB van 10 september 1997 waarop de geneesmiddelen vermeld zijn en waarvoor de wachttijd niet is verstreken geven altijd aanleiding tot een verdachte monsterneming met onderzoek naar die residuen (Nota DG Controle, CONT/2003/57/36852).

karkas te worden goedgekeurd voor consumptie. Indien de aanwezigheid van kiemgroeiremmende stoffen echter wordt aangetoond met de 4-plaatmethode, dient een bevestiging via fysicochemisch onderzoek te worden uitgevoerd. Hierbij dient informatie beschikbaar te worden gesteld met betrekking tot het type verbinding dat aanwezig kan zijn, met name uit het geneesmiddelenregister op het landbouwbedrijf. Op basis van deze analyse moet nagegaan worden of het vleesmonster een concentratie van een kiemgroeiremmende stof bevat die hoger of lager is dan de MRL. Indien de concentratie van de kiemgroeiremmende stof in het vleesmonster lager is dan de MRL wordt het karkas goedgekeurd, maar de organen dienen afgekeurd te worden. Indien de concentratie van de kiemgroeiremmende stof in het vleesmonster hoger is dan de MRL wordt het karkas afgekeurd. Wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de kiemgroeiremmende stof niet wordt geïdentificeerd in het vleesmonster adviseert het Wetenschappelijk Comité het karkas af te keuren op verdenking van de aanwezigheid van een substantie met kiemgroeiremmende werking die niet in het register werd opgenomen of een niet toegelaten stof met kiemgroeiremmende werking. Deze maatregel is noodzakelijk om de voedselveiligheid te garanderen. Een schematische voorstelling van de beschreven werkwijze wordt gegeven in figuur 1 (zie bijlage).

Onafhankelijk van bovenstaande dient, indien een spuitletsels aanwezig is, dit steeds samen met een vleesmonster genomen te worden en in het onderzoek betrokken te worden. Indien men op een wetenschappelijk verantwoorde wijze een overschrijding van de MRL wil vaststellen, wordt aanbevolen de voorschriften van de EMEA-richtlijn² (2004) te volgen. De in deze richtlijn beschreven procedure wordt toegepast voor het bepalen van de wachttijden op basis van een staal van ongeveer 500g rond de kern van het letsel en een tweede staal van het omliggende weefsel van ongeveer 300g. Uit de praktijk blijkt dat het staal dat de injectieplaats omvat een langere wachttijd heeft in vergelijking met het omliggende weefsel. Bijgevolg meent het Wetenschappelijk Comité dat voor het vaststellen van een overschrijding van de MRL in een spuitletsel, steeds een staal van ongeveer 500g dient genomen te worden rond de kern van het letsel. Indien een kleiner monster (bv. 100g) genomen wordt, gecentraliseerd rond het spuitletsel, kan dit aanleiding geven tot hogere concentraties met het foutieve besluit dat de wachttijd niet gerespecteerd werd als gevolg. Daarnaast bevatten deze spuitletsels frequent residuen stoffen met farmacologische werking en het voldoende wegsnijden van deze spuitletsels laat toe een belangrijke hoeveelheid residuen te verwijderen. Anderzijds schrijft de Europese Beschikking 98/179/EG³ voor dat elk monster in het kader van de opsporing van residuen groot genoeg moet zijn om de erkende laboratoria in staat te stellen alle analyses te verrichten die nodig zijn voor screening en bevestiging. Een staal van een spuitletsel dat niet genomen is volgens de voorschriften van de EMEA-richtlijn laat niet toe om een geldige conclusie te maken over het overschrijden van de MRL en bijgevolg dient een vleesmonster te worden geanalyseerd.

Indien de concentratie van de kiemgroeiremmende stof in het spuitletsel hoger is dan de MRL dient het vleesmonster geanalyseerd te worden. Indien de concentratie van de kiemgroeiremmende stof in het spuitletsel lager is dan de MRL dient het karkas goedgekeurd te worden, maar moeten de organen beschouwd worden als niet geschikt voor menselijke consumptie.

² Deze richtlijn schrijft voor het spuitletsel in 2 delen uit te snijden. Eerst dient een kernstaal genomen te worden van ongeveer 500g dat gecentreerd wordt rond de injectieplaats. Dit staal dient de vorm te hebben van een cilinder (10 cm diameter en 6 cm diepte voor intramusculaire inspuitingen of 15 cm diameter en 2,5 cm diepte voor subcutane inspuitingen). Daarnaast wordt nog een tweede staal genomen van het omliggende weefsel (ongeveer 300g).

³ Beschikking van de commissie van 23 februari 1998 houdende vaststelling van uitvoeringsbepalingen met betrekking tot de officiële bemonstering in het kader van de opsporing van bepaalde stoffen en residuen daarvan in levende dieren en dierlijke producten.

2.2. Vraag 2a: Volstaat het aantreffen van residuen van stoffen met farmacologische werking (boven de MRL in geval het om toegelaten stoffen gaat) ter hoogte van een spuitletsel, zelfs bij een negatief resultaat (beneden de MRL in geval het om toegelaten stoffen gaat) in spiervlees, om vlees ongeschikt te verklaren voor humane consumptie?

Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat er enkel een uitspraak over het overschrijden van de MRL in spuitletsels kan worden gedaan indien het monster genomen werd volgens de EMEA-richtlijn, met name ongeveer 500g rond de kern van het letsel. Indien de concentratie van stoffen met farmacologische werking de MRL in het spuitletsel overschrijdt terwijl de concentratie in het vleesmonster lager is dan de MRL, kan gesteld worden dat, op basis van het resultaat van het vleesmonster, een deel van het karkas nog steeds geschikt is voor consumptie. De organen dienen echter afgekeurd te worden, gezien de verhoogde concentratie van stoffen met farmacologische werking in organen.

2.3. Vraag 2b: Dient in het geval dat residuen van stoffen met farmacologische werking worden aangetoond (boven de MRL in geval het om toegelaten stoffen gaat) ter hoogte van een spuitletsel, zelfs bij een negatief resultaat (beneden de MRL in geval het om toegelaten stoffen gaat) in spiervlees, het volledige karkas ongeschikt te worden verklaard voor humane consumptie of kan een partiële afkeuring volstaan?

Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat vanuit wetenschappelijk standpunt een partiële afkeuring van het karkas volstaat, vermits de residuen in het spiervlees onder de MRL vallen en bijgevolg de nodige garanties geboden zijn met betrekking tot de voedselveiligheid. De organen dienen echter afgekeurd te worden.

2.4. Vraag 2c: Indien een partiële afkeuring volstaat: welke voorwaarden dienen te worden nageleefd? Dient alleen het spuitletsel afgekeurd te worden of de volledige spiergroep waarin het spuitletsel voorkomt of zijn nog andere benaderingen mogelijk?

Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat enkel het verwijderen van het spuitletsel onvoldoende is, aangezien op basis van een positief spuitletsel er geen informatie beschikbaar is over de aanwezigheid van residuen in het vlees rond het letsel. Het Wetenschappelijk Comité gaat er van uit dat het geregistreerde geneesmiddelen betreft. Deze middelen worden normaliter in de hals toegediend en het spuitletsel zal bijgevolg vaak in de halsstreek worden aangetroffen. In dit geval dient de volledige hals tot aan de borst verwijderd te worden. Indien het spuitletsel buiten de halsstreek wordt aangetroffen, dient als voorzorgmaatregel het overeenstemmende kwartier verwijderd te worden. Indien meerdere spuitletsels aanwezig zijn, dient voor ieder spuitletsel de hals of het kwartier verwijderd te worden.

Een schematische voorstelling van de aanbevolen werkwijze, indien een spuitplaats wordt aangetroffen, wordt gegeven in figuur 2 (zie bijlage).

3. Conclusie

Het Wetenschappelijk Comité is van mening dat het belangrijk is om aanwezige spuitletsels voldoende groot uit te snijden (volgens de EMEA-richtlijn). Deze richtlijn wordt immers gehanteerd voor het bepalen van de wachttijd en het nemen van een kleiner monster kan aanleiding geven tot een hogere concentratie van de opgespoorde stof en een foutieve beslissing met betrekking tot het ongeschikt verklaren van het karkas voor menselijke consumptie. Daarnaast bevatten spuitletsels frequent residuen en het voldoende groot wegsnijden van deze spuitletsels laat toe een belangrijke hoeveelheid residuen te verwijderen. Het Wetenschappelijk Comité is van oordeel dat een partiële afkeuring van een karkas volstaat indien de MRL overschreden wordt in het spuitletsel maar niet in het vleesmonster. Het aantreffen van een spuitletsel moet echter steeds aanleiding geven tot het ongeschikt verklaren van de organen voor menselijke consumptie.

Voor het Wetenschappelijk Comité,

Prof. Dr. Ir. André Huyghebaert
Voorzitter

Brussel, 11 maart 2008

Referenties

Beechiner J.G., Buckley T. and Bloomfield F.J. 2001. Prevalence and public health significance of blemishes in cuts of Irish beef. *The Veterinary Record*, 149, 43-44.

European Medicines Agency (EMA) - Committee for veterinary medicinal products (CVMP). 2004. Guideline on injection site residues. EMA/CVMP/542/03-FINAL. 11p.

George M.H., Morgan J.B., Glock R.D., Tatum J.D., Schmidt G.R., Sofos J.N., Cowman G.L. and Smith G.C. 1995. Injection-site lesions: incidence, tissue histology, collagen concentration, and muscle tenderness in beef rounds. *Journal of Animal Science*, 73, 3510-3518.

Koenen-Dierick K., Okerman L., De Zutter L., Degroodt J.M., Van Hoof J. and Srebrnik S. 1995. A one-plate microbiological screening test for antibiotic residue testing in kidney tissue and meat: an alternative to the EEC four-plate method? *Food Additives and Contaminants*, 12, 77-82.

Lefebvre et al. 1997. Evaluation and mechanisms of tolerance of locally administered drugs. *Journal of Veterinary Pharmacology and Therapeutics*, 20, Suppl 1, 318-322.

Reeves P.T. 2007. Residues of veterinary drugs at injection sites. *Journal of Veterinary Pharmacology and Therapeutics*, 30, 1-17.

Roeber D.L. 2003. Meat quality and dairy veterinary practice. Proceedings of the Minnesota Dairy Health Conference.
<http://www.cvm.umn.edu/img/assets/9090/meat%20quality%20roeber%202003.pdf>.

Sanquer A., Wackowicz G. and Havrileck B. 2006. Qualitative assessment of human exposure to consumption of injection site residues. *Journal of Veterinary Pharmacology and Therapeutics*, 29, 345-353.

Van Donkersgoed J., Dubeski P.L., Vanderkop M., Aalhus J.L., Bygrove S. and Starr W.N. 2000. The effect of animal health products on the formation of injection site lesions in subprimals of experimentally injected beef calves. *Canadian Veterinary Journal*, 41, 617-622.

Van Donkersgoed J., Vanderkop M., Salisbury C., Sears L. and Holowath J. 1999. The effect of administering long-acting oxytetracycline and tilmicosin either by dart gun or by hand on injection site lesions and drug residues in beef cattle. *Canadian Veterinary Journal*, 40, 583-587.

Leden van het Wetenschappelijk Comité

Het Wetenschappelijk Comité is samengesteld uit de volgende leden:

V. Baeten, D. Berkvens, C. Bragard, P. Daenens, G. Daube, J. Debevere, P. Delahaut, K. Dierick, R. Ducatelle, L. Herman, A. Huyghebaert, H. Imberechts, L. Pussemier, B. Schiffers, E. Thiry, J. Van Hoof, C. Van Peteghem

Dankbetuiging

Het Wetenschappelijk Comité dankt het wetenschappelijk secretariaat en de leden van de werkgroep voor de voorbereiding van het ontwerp advies. De werkgroep was samengesteld uit:

Leden Wetenschappelijk Comité

J. Van Hoof (verslaggever), P. Delahaut, K. Dierick, H. Imberechts, C. Van Peteghem

Externe experts

S. Croubels, L. Laurier

Wettelijk kader van het advies

Wet van 4 februari 2000 houdende oprichting van het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen, inzonderheid artikel 8;

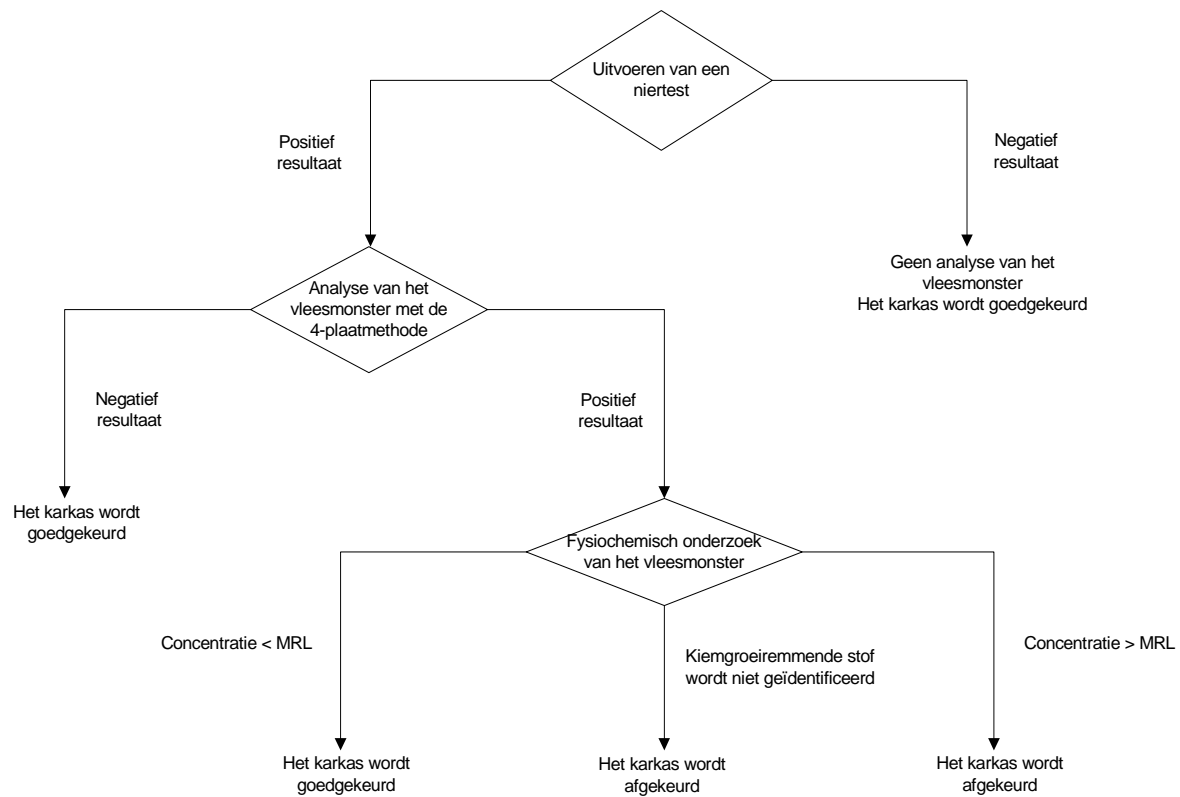
Koninklijk besluit van 19 mei 2000 betreffende de samenstelling en de werkwijze van het Wetenschappelijk Comité ingesteld bij het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen;

Huishoudelijk reglement, bedoeld in artikel 3 van het koninklijk besluit van 19 mei 2000 betreffende de samenstelling en de werkwijze van het Wetenschappelijk Comité ingesteld bij het Federaal Agentschap voor de Veiligheid van de Voedselketen, goedgekeurd door de Minister op 27 maart 2006.

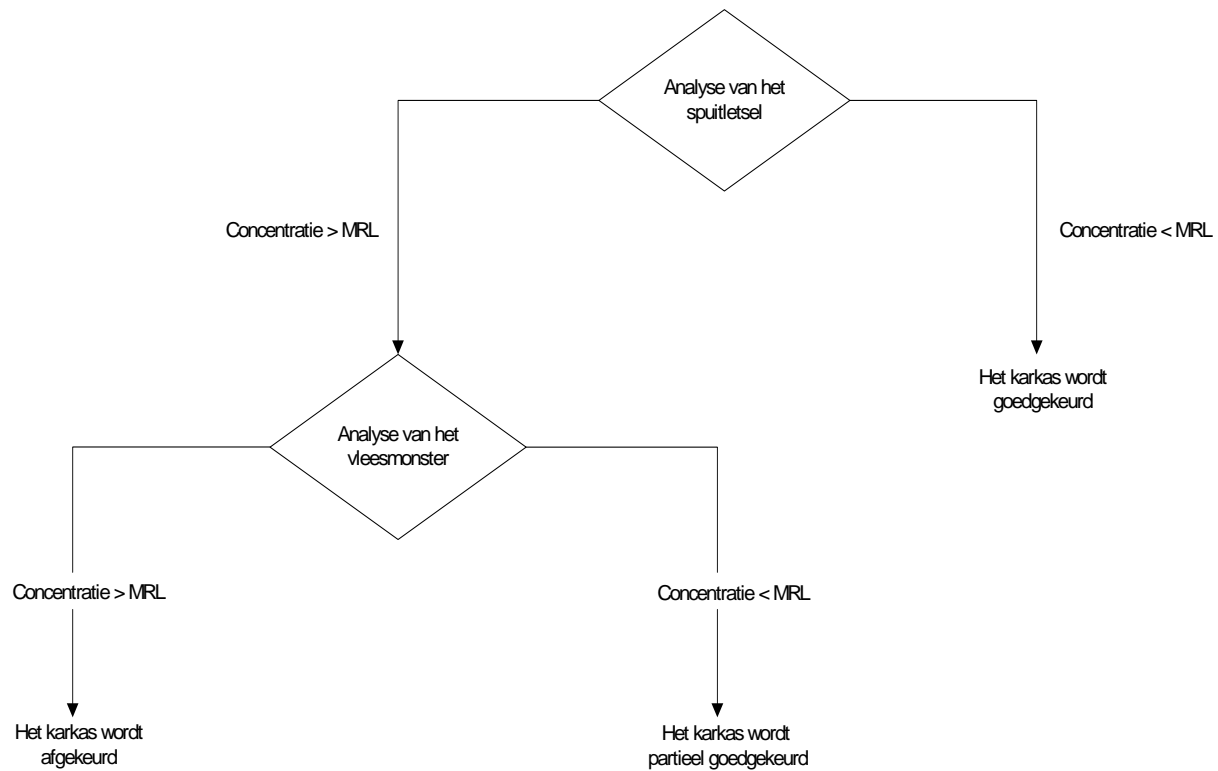
Disclaimer

Het Wetenschappelijk Comité behoudt zich, te allen tijde, het recht voor dit advies te wijzigen indien nieuwe informatie en gegevens ter beschikking komen na de publicatie van deze versie.

Bijlagen

Figuur 1 : Schematische voorstelling van de aanbevolen werkwijze bij het uitvoeren van een niertest zoals beschreven in paragraaf 2.1 (MRL: Maximum Residue Limit)

Figuur 2: Schematische voorstelling van de aanbevolen werkwijze indien een spuitletsel wordt aangetroffen zoals beschreven in paragraaf 2.1 en 2.3 (MRL: Maximum Residue Limit)